

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XXXIII. ÉVF. 1933 ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELOREM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS VIVUM ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátraí Gyula dr.*: Szentév. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Élő hit az Eukarisztiában. — *Regina*: A nagypénteki szent sírnál. — *Tokody László*: A Szentév szent keresztje. — *Király Ödönne*: Tavaszi szántás, vetés. — *Központi*: Áprilishavi imaszándékunk. — *Oltáregyleti élet*.

Közöljük t. olvasóinkkal, hogy a «Magyar Katolikus Nőegyesületek Országos Szövetsége» a Gazdák Biztosító Szövetkezetével és az érdekkörébe tartozó Országos Temetkezési Pénztáregyesülettel szerződéses viszonyba lépett és megalakította a «Magyar Katolikus Nőegyesületek Országos Szövetsége Biztosítási Irodáját».

Biztosítási irodánk olvasóink mindennemű biztosítási igényét, úgymint tűz, harang, betöréses lopás, baleset, szavatossági, autó, gyári, ipari biztosítások; állat, jég, élet, járadék, takaré, gyermekösztöndíj s kiházastási biztosításokat stb. a legelőnyösebb feltételek mellett bonyolítja le.

Egyúttal felhívjuk olvasóink figyelmét az Országos Temetkezési Pénztáregyesület működésére, mely egyesület havi 2 pengő díj mellett jelentős temetkezési segélyt folyosít tagjai részére. Beiratkozni 14 éves kortól 65 éves korig lehet.

Biztosítási Irodánk esetleges bevételait a Magyar Katolikus Nőegyesületek Országos Szövetsége jótékony céljaira fordítja.

Szöbeli és írásbeli érdeklődéssel a «Magyar Katolikus Nőegyesületek Országos Szövetsége Biztosítási Irodájához», Bokréta-u. 3. szám. Telefon: 449—56 lehet fordulni.

Támogassuk a Katolikus Nőszövetség Biztosítási Irodáját.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése 2-50	Litánia latin szöveggel —50
Egyes példány —25	Litánia Szent Józsefről —05
Az Oc. régi teljes évfolyam 1-20	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»... .. —10
Vezérkönyve —80	«Kánter Károly»-emlékkép —05
Az Örökimádás: Felvételi füzet —10	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfize- tés egész évre 1-60
Félszázados története 3—	Egyes példány —16
Érme 1—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme —32
Szervezése és működése —10	Indulója —08
Jézus Szive hónapja, füzve —30	Kis Örökimádás imakönyv... .. 1—
Kötve —60	Fehér Illiom... .. —15
Nádasdy «Havi magány» —80	
Kis Szent Terézia szelleme 3-50	

~ Szentév ~

Lelkesedéssel és reménykedve köszöntünk, Krisztus Urunk keresztáldozata 1900 éves jubileumának április 2-án kezdődő rendkívüli Szentévé!

Lelkesedéssel, mert örülünk mindennek, ami az Úr Jézus dicsőségének szolgálatában áll és az Átala megalapozott lelkiség szintjén mozog. Az Úr Jézustól az egész világ többet fog hallani; többen fogják Őt — akarva, nem akarva — észrevenni. Az isteni Megváltó a világ fölé fog nőni ebben az évben sokkal láthatóbban, mint amennyire a zürzavaros élet ködében eddig látszott sokak előtt. Lesz majd az Istenfiának fényes eljövetele a világ végén, de ez az eljövétel rettenetes lesz az ítélet miatt. Az Úr mostani lelki megjelenése ellenben kívánatos és vigasztaló. Az emberiség keresi Krisztust. Most igazán szó szerint vehetjük ezt, mert lassan már azok is az evangélium alapján orientálódnak, akiktől nem szoktuk ezt meg; mint legutóbb a szabadkőműves Roosewelt, az Egyesült Államok új elnöke ismételtén tette, amikor beavatási beszédjét az Isten segítségül hívásával fejezte be és az amerikai bankok önző kapitalizmusával szemben Jézus Krisztus helytartójának, XI. Pius pápának «Quadragesimo anno» enciklikájában lefektetett és az evangéliumból merített elvek szerinti működést akarja kötelezővé tenni. Pedig Roosewelt nem is katolikus. De így van: *a világ vágyva keresi a szabadulást a mai bűnmocsár fojtogató atmoszférájából és úgy érzi, hogy egyedül a Megváltó lehet megváltója.* Természetes tehát, hogy örülünk a rendkívüli Szentévnek és elsősorban mi, katolikusok, lelkesedünk érte. Meg akarunk tenni tőlünk telhetően mindent, hogy a Szentséges Megváltó neve, ismerete, kegyelmi gazdagsága minél szélesebb körben legyen tisztelve, szeretve és megbecsülve. Föl akarjuk lendíteni a hitéletet Anyaszentegyházunkban, meg akarjuk nagyobbítani a kegyelem életét a lelkünkben és különösen akarjuk komolyan és bensőségesen megünnepelni ebben a Szentévben az Úr ünnepeit és teljes tökéletességre emelni a lelkünkben Krisztus uralmát, megváltói áldozatával szerzett mindenekfölötti királyi jogát.

Reménykedve lépjük át a Szentév küszöbét. Ezt a Szentévet a népek,

nemzetek millióinak nagy problémái segélykiáltással várják. Ezeket a segélykiáltásokat a kegyelem esztendejében — hisszük — könyörületre indulva fogja hallgatni az Úristen. Nincs más név, melyben üdvösséget nyerhetnénk, de nincs más, aki földi dolgaink mostan túlön-túl összebogozott szálaikat kibonthatná, mint az Úr maga. Ő kell, hogy küldjön jobb belátást, több igazságérzetet és főleg — az Ő áldozata példája nyomán — áldozatkészséget azoknak a lelkébe, akiknek magatartásától és intézkedéseitől a világ sorsa függ. Krisztus ereje mérhetetlen isteni erő. Ő le tud győzni és le is fog győzni minden istentagadó propagandát; az istentelének szektája hiába erőlködik; megmondotta az Úr, hogy «a pokol kapui sem vesznek erőt rajta». Reménységünk másik összetevője a hívők buzgó imádsága, melyet Rómában a zarándokok és idehaza a jámbor hívők fognak végezni az Úr áldott békéje és boldogító kegyelmeinek diadaláért az emberek között. A hívő katolikust — úgy képzelem én — most egészen másképp érinti a «Miatyánk» kérése, «Jöjjön el a Te országod». Most jobban fogunk tudni imádkozni, mert érezzük egyrészt, hogy a Szentév nagyobb és gyakoribb kegyelmek ideje, másrészt, meg a világ mai állapota már elviselhetetlen; mindegyikünket hánt a sok jaj és némán viselt szenvedés és mindegyikünket perzselve éget az a tűztenger, amelyben egyedek, családok, társadalmi osztályok, népek és nemzetek reményei már szinte hamuvá égnék.

Imádkozzunk, testvérek! Imádkozzunk a lelkünknek — hogy úgy mondjam — minden izmát megfeszítve és könyörögtük ki a szebb, boldogabb világot az emberiségnek. Oltáregyesületünk tagjainak mindenekfölötti imaszándéka legyen állandóan: a rendkívüli Szentév evangélium szerinti új világa.

Mátrai Gyula dr.

ÉLŐ HIT az Eukarisztiában.

ISTEN negyven évig a pusztában mannat hullatott az égből az izraelitáknak ama csodálatos eledel jelképezésére, amelyet Krisztus Urunk megígért és az utolsó vacsorán nekünk szerzett. A Krisztus korabeli zsidók nem tudták magukat beleélni a legméltóságosabb Oltáriszentség fenséges hittkába. Midőn Krisztus határozottan kijelentette nekik, hogy Ő az élő kenyér, aki a mennyből szállott alá, hogy teste valóban étel és vére valóban ital, aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét, az Őbenne marad, aki pedig nem eszi testét és nem issza vérét, annak nem lesz élete. A zsidók megbotránkoztak beszédén és ez időtől kezdve azok közül, akik eddig tanítványai voltak, sokan elhagyták és nem társalogtak többé Vele.

Mi ellenben hiszünk Jézusban és fenséges szavaiban nem botránkozunk meg. Hiszük és valljuk, hogy a kenyér színében nem a holt, hanem az élő

Krisztus van jelen, aki mindenkitől élő hitet követel. A közönséges testi szem a kenyér színében csak kenyeret és a bor színében csak bort lát, azonban az ajak, amely maga az igazság, midőn az Oltáriszentséget alapította; így szólt apostolaihoz: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem; vegyétek és igyatok ebből, ez az Újszövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára». E szavak, ha hittel felfogjuk, arra tanítanak, hogy az Oltáriszentségben az a Krisztus van jelen, akit egykor a legszentebb Szűz méhében hordozott, a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek Isten gyanánt imádtak, Keresztelő Szent János 30 éves korában a Jordán vízében megkeresztelt, amikor a Szentlélek galamb alakjában szállott le és a mennyei Atya szózata hangzott: «Ez az én szerelmes Fiam, akiben nekem kedvem telik». Az a Krisztus van jelen az Oltáriszentségben, aki a pusztában 40 napig böjtölt, akit az ördög háromszor megkísértett, aki nyilvános működését azzal a sokatjelentő felhívással kezdte: Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumnak. Aki a vakoknak visszaadta a látást, a némáknak a beszédet, a bénáknak a járást, Lázár oszlásnak indult holttetemét feltámasztotta, a háborgó tengert lecsendesítette.

A kenyér színében jelen van az a Krisztus, aki a bűnbánó bűnösöknek megbocsátotta bűneit, az Olajfák-hegyén vért izzadt, akit Júdás csókkal elárult, a zsidó főpapok és farizeusok ártatlanul halálra ítélték, Pilátus megostoroztatott, Heródes gúnyköpenybe öltöztetett, a Kálvárián keresztre feszítettek, aki halottaiból dicsőségesen feltámadt és a mennybe felment, onnan a Szentlelket elküldötte és a világ végén nagy hatalommal és dicsőséggel az ég felhőiben el fog jönni, hogy minden embert nyilvánosan is megítéljen.

Az Oltáriszentségben jelen van végül az a Krisztus, aki még most is a lelkifurdalás által minden bűnöst figyelmeztet: Térjete meg és ne boldogtalanítsátok magatokat, a bűnös szokásoknak kötelekeit, a gonosz vágyaknak csábításait és a rossz hajlamoknak erejét övéiben legyőzi és minden visszatérőt szeretettel visszafogad, az összes küzdőket megerősíti, hogy legyőzzék a világot, ördögöt és szemek kívánságát, mindazokat, akik neki szolgálnak, kegyelmével közreműködnek, a szív legtisztább örömeivel tölti el.

Ennek a hitünknek élőnek kell lennie. Sokan azt gondolják, hogy az már igaz hit, hogyha egyetlen hitcikkelyt sem tagadunk, amelyet az Egyház, hogy higgyünk, élénk ad. De ez még nem élő hit. Mások azt gondolják, hogy már igaz hit, hogyha ajkunkkal gyakran imádkozunk: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában. De ez a hit sem igaz, ha a szeretet nem élteti. Mások azt gondolják, hogy igaz a hitük, ha mindent tudnak, amit Krisztus tanított és az Egyház hívésre élénk ad; de ez sem az igazi élő hit. Az élő hit betölti a szívet. Az a katolikus, akinek élő a hite, mindenekelött

törekszik dicsőíteni, megszentelni Isten szent nevét, felébredéskor szíve-
 lelke első gondolata Jézus Krisztus, akinek felajánlja egész napi gondolatait,
 beszédeit, cselekedeteit. Krisztussal megy munkára: templomba, iskolába,
 irodába, gyárba, műhelybe.

A keresztyény, akinek igazán élő az Oltáriszentségben való hite, minde-
 nekelőtt törekszik, hogy Isten országát saját és felebarátainak szívében
 elterjessze. Mivel Isten országa az Isten és felebarátunk iránt való szeretet,
 minden erővel dolgozik és küzd ezért a szeretetért. Azért minden ember
 iránt jó, senkit nem gyűlöl, szívesen megbocsát, ha megbántják, sok jót
 tesz, ahol és amikor teheti, készebb inkább meghalni, mint halálos bűnt
 elkövetni. Ha a kísértésben elbukott, nem marad halálos bűnben, hanem
 igaz bánattal foházkodik Krisztushoz: Uram, irgalmazz nekem, tekints
 reám is oly irgalmas szemmel, ahogyan Szent Péterre tekintettél. Élete
 minden körülményeiben aláveti magát Isten szent akaratának. Ha Isten
 szerencsében és áldásban részesíti, alázattal mondja: Uram, nem vagyok
 méltó áldásodra, érdemem felül teszed velem a jót. Ha pedig Isten őt sze-
 gényességbe, nyomorba, munkanélküliségbe engedi jutni, talán sír, mert hiszen
 a legjobb keresztyény is ember, azonban a fészületet átkarolja és az Evangélium
 nyomán így imádkozik: A madarakat táplálod, rólam és gyermekeimről
 sem fogsz megfélemedezni, legyen meg a Te akaratod. Ha betegséget, üldözést,
 viszontagságot kell szenvednie, akkor fáj nagyon szíve és nyomja őt is a
 gond, de az égre emeli szemeit, nézi a kezet, amelyből a szenvedések jönnek
 és foházkodik: Az én keresztem mégsem oly nagy, nehéz és hosszú, mint
 a tied volt, ó Jézusom és oly ártatlan, mint te, mégsem vagyok. Ha te nem
 vonakodtál keresztedet hordozni, miért vonakodjam én? Ha te nem szálltál
 le róla, hanem rajta meghaltál, úgy én sem akarom magamról lerázni a keresz-
 tet, míg Te le nem veszed rólam. Ilyen az igazi keresztyény, akinek igazi,
 élő a hite Krisztusban. Ezek a keresztyények nem haltak ki. Napjainkban is,
 hála Istennek, sokan vannak.

Hogyan juthatunk élő hithez? Némelyek azt gondolják, hogyha istenes
 könyvekben, a Szentírásban, a Krisztus követése könyvében sokat olvas-
 nak, akkor eljutnak az élő hit birtokába. Az olvasásban való öröm és készség
 Isten kegyelme ugyan, ha azonban a Szentlélek bensőleg fel nem világosít,
 midőn olvasunk, akkor a világ összes könyveit olvashatjuk, mégsem jutunk
 el a Krisztusban való élő hithez. Mások azt vélik, hogy az élő hithez eljutunk,
 hogyha szorgalmasan hallgatjuk szentbeszédekben és keresztyény oktató-
 sokban Isten igéjét. Nagy kegyelem, ha Isten szavát a katolikus egyházi
 szónok ajkairól hallhatjuk — a hit hallásból van —, ha azonban a Szentlélek-
 Isten bensőleg nem prédikál nekünk, értelmünket a szentbeszéd alatt fel
 nem világosítja és akaratunkat cselekvésre meg nem indítja, soha el nem
 jutunk az élő hithez. Sajnos, sok százezer ember van, akik élvezettel s öröm-

mel hallgatják és dicsérik is a szentbeszédet és mégsem javulnak meg. Megmaradnak bűneikben és így holt tagjai Krisztus Egyházának. Hitük nem élő, hanem holt.

Egyetlen csalhatatlan eszközünk van az élő hit megnyerésére. És ez a szívből fakadó, sokszor ismételt, alázatos és bizodalmas ima. Ezt a hatalmas eszközt ajánlotta apostolainak és nekünk Krisztus, amidőn így szólt: «Bizony, bizony mondom nektek, bármit kértek Atyámtól az én nevemben, megadja nektek. Atyám mindazoknak jó lelket akar adni, akik ezt kérik». Ima által nyerték el az apostolok az élő hitet. Az ima szerezte meg Saulnak a kegyelmet, hogy Pállá, élőhitűvé lett.

Testvérek! Sok embertestvérünkben hiányzik a valódi élő hit. Imádkozzunk gyakran, a szentségi Jézushoz számunkra és mások számára az élő hit kegyelméért, hogy az a sok elméleti katolikus igazán gyakorlati katolikus válgék és akkor majd Isten kegyelméből ismét boldogabb időket érünk meg.

Nagelreiter Alajos dr.

A NAGYPÉNTEKI SZENT SÍRNÁL.

Üres a Tabernákulum,
A szent sír fölött
Csipkefátyol mögött
Elrejtve áll az Úr.

Körötte lobogó gyertyák,
Sok virág, illat,
Könnyes áhítat
És susogó, halk imák.

Elől, lila bársonypárnán
Az elkínzott tetem
Márványhideg
Feszül a kereszt fáján.

Felrémlik a Via Golgotha
Ostor... tövis... szögek...
Vérszomjas tömeg...
S köztük... Mater Dolorosa.

«Vére rajtunk s fiainkon»
Süvít az átok...
Rémület zokog,
Sikolt az asszonyi ajkakon.

«Vére rajtunk s fiainkon»
Nem, nem feledtük
És megérdemeltük,
Hogy önátkunk reánk hulljon.

De Uram! a télre tavasz jön,
Bűnre könnyes bánat,
Bánatra bocsánat...
Add, hogy most már Húsvét jöjjön.

A nagypénteki szent sírnál
Vezeklők bánata,
Milliók imája
Mégváltó szent Húsvétra vár.

Regina.

A Szentév szent keresztje.

ÖMIÉRT nem születtem 1900 évvel előbb? Láttam volna Jézust... igen... fölkerestem volna, mint Magdolna a farizeus házában; meghallgattam volna hegyi beszédét, mint az a sokezer ember; úgy tettem volna, mint szerető barátja, Lázár s ennek nővérei: a szorgos Márta és Jézus lelkébe elmélyedő Mária. Befogadtam volna, amikor körüljárt tanítani, gyógyítani s amikor övéi be nem fogadták; szívemet adtam volna Neki, amint a három királyok Neki adták drága ajándékaikat; és... és *segítettem volna keresztjét hordozni*, mint ezt megtette cirenei Simon, és... de minek is mondom ezt a sok volná-t: nem születtem 1900 évvel előbb.

Jézus azt akarta, hogy 1900 év múlva is legyen valaki, aki fölkeresi Őt — nem a farizeus házában, hanem az Úr házában, Atyja házában: a tabernákulumban; azt akarta, hogy legyen valaki, aki lakást ad Neki a tiszta, meleg szívszobában; azt akarta, azt is akarta... igen... akarta, hogy *legyen valaki, aki hordozza keresztjét, az Ő keresztjét s a maga keresztjét*. Ezért nem születtem 1900 évvel ezelőtt!

Úgy-e, mily boldog valaki vagyok én! Nemcsak azért vagyok boldog, mert mindezt megtehetem, hanem azért is, mert sokan vagyunk — most, ezer év után — akik ezt megtehetjük s megtehetjük mindennap, s tudom, meg is tesszük. Ez az igazi boldogság!

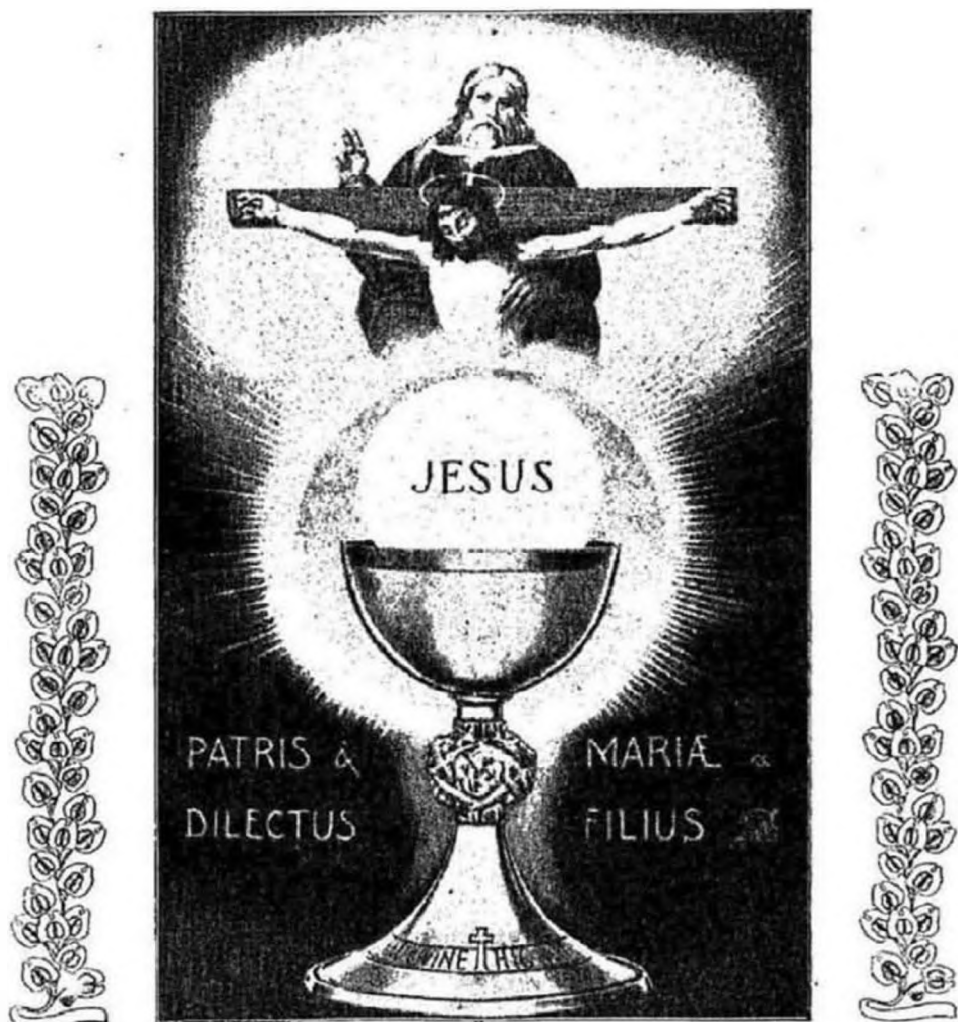
Jobb, hogy nem születtem 1900 évvel előbb! Úgy-e, jobb, hogy nem éltünk Jézus korában! Vajjon megtettük volna akkor azt, amit ma megteszünk? *Talán nem is hallottunk volna Jézusról*, a betlehemi kisdetről, a názáreti ifjúról, talán nem a jeruzsálemi szenvedő Krisztusról, *nem keresztjéről, a szent keresztéről*. Ó, pedig hányan éltek akkor, akik minderről semmit sem hallottak!

Szent kereszt. Milyen is volt Jézus szent keresztje? Két kemény, gyalulatlan fagerenda összetákolva; ezt cipelte az Úr Jézus, ezt Simon, aki Jézusnak segített.

A szent kereszt Jézus keresztje volt. Minden embernek van keresztje — volt Szűz Máriának is —, de nem ilyen. *A mi keresztünk láthatatlan — de azért mégis nehéz... igazi kereszt: «Aki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó énhozzám»*. (Mt. 10, 38.) Jézus itt erről a mi láthatatlan keresztünkről beszélt.

Mindenkinek kell keresztet cipelnie: vagy Jézussal — s akkor fölemelő, vigasztaló, üdvöztető, akkor könnyű, vagy cipeli valaki Jézus nélkül — és akkor... akkor lesújtó, nehéz... akkor... jaj!... akkor összeűz, összetör a kereszt; s ekkor már nem szent kereszt — pedig annak kellene lennie s azzá lesz, ha megadással, ha Jézusért, ha Jézussal visszük, ha Vele viseljük. Ha nem így visszük! kínos gyalázatfa a mi keresztünk.

Mindenki visz keresztet. Az egyikét talán rózsaszirmok fedik, betakarják a durva, szálkás gerendát s így könnyebben indul, — de annál nagyobb erő kell hozzá később ; a másiknak a keresztje a maga meztelenségében nehezedik

görnyedő vállaira s vagy fölemeli őt az a tudat, hogy ilyen volt a mi Jézusunk keresztje is, ilyen az a drága szent kereszt, vagy lesújtja, összetöri az indulásnál. Ó, szerencsétlen lélek ! Ó, sajnálatraméltó lelkek !

Az édes Jézus kérdőleg néz rám : szeme mélyen lelkembe vág — nem szól semmit s mégis megértem. Visszanézek Rá s szóvalan felelettemmel meg-

vigasztalom: Édes Jézusom, isteni Mesterem, drága Üdvözítőm! *Viselni fogom életem keresztjét*, amit nem én választok ki magamnak, hanem az emberek bűnei raknak vállaimra.

Mik ezek a keresztiek? Ó, ezeknek se szeri, se száma! Kereszt a testvér, a szomszéd civakodó természete; kereszt a föllebbvalónak, úrunknak, úrnőknek hatalmi túltengése, kegyetlensége; kereszt a családi szentélyt megszenteltető aljas emberek, a családi békét, boldogságot megzavaró lelketlen emberek (férfiak s nők egyaránt), a becsületünkbe gázolók minden tette, minden szava.

E keresztiek súlyos voltát mindenki érzi — érezzük mi is, akik Jézust szeretjük, akik Őt követni akarjuk —, de ne zúgolódjunk! Zárjuk szívünkbe a keresztokozta fájdalemat, fonjuk ott szívünk mélyén Krisztus töviskoszorújának mását s azt tegyük mindennap az Úr oltárára, ajánljuk fel neki elégtételül a keresztet ránk rakók bűneiért, de a mi bűneinkért is! *Térdeljünk le a tabernákulum elé s kérjük az ott láthatatlanul jelentevő Ur Jézust, segítse vinni láthatatlan keresztünket, hogy az is szent kereszté legyen s Ő is könnyebben vihesse tovább a szent Szívére nehezedő szentévi szent keresztet, amit a mi bűneink is nehezítenek, amely szent kereszt oly láthatatlan, mint a mi keresztünk, a mi mindennapi keresztünk.*

Tokody László.

Tavaszi szántás, vetés.

NEHÉZ ködfelhők lógtak a völgy felett, azt hihette az ember, hogy súlyuk nyomta ilyen mélyen a földbe az apróka házakat. A Mátra felől egészen sötétszürke volt ez a nyirkos takaró, szinte félelmetes látvány, amint az iskolásgyerekek alakja birkózva és fantasztikusan megnagyítva kibontakozott közülük. Az ellenkező oldalon már ritkult. Ott finom csipkefátyolként lebegett a halottan álló fák között és a napsugárnak csak egy aranyos nyalábja hiányzott, hogy végleg szétkeresse őket.

Az iskola udvaráról fiatal pap egykedvűen, unottan meredt a szürkeségbe. Nem, nem így képzelte el ő ezt a falut — árulta el szomorú tekintete — nem így az ő lelkipásztori küldetésének első állomását. Pedig a szeminárium négy fala közül következetesen ideszálltak a vágyai, ebbe a mátraalji gyönyörű völgybe, ahol egyszer életének egy boldog szakaszát, szünidejének két bájos hónapját töltötte. De akkor csupa napfény, ragyogás, nyári virágzás és mosolyos arcok vették körül; a Mátra oldala haragos zölden kínálkozott eléje s ha rajta felkapaszkodott, szeme mindenütt a munkás, viruló életet látta. Nem csoda, hogy gyökeret vert szívében az az óhajlás, bár ennek a kis paradicsomnak lehetne egyszer a lelkipásztora. Multak az évek, ő híven őrizte ennek a falunak az emlékét a hozzáfűzött kívánságával együtt. És most már

ősz óta volt itt. Szakadó esőben, dagadó sárban, nyirkos, fakó ködben érkezett, a nyár tüze helyett lemondó, haldokló ősz fogadta. Még most is beleborzong az emlékére, még most is keresztülfut rajta a szörnyű csalódás, amit akkor érzett, mikor legelső reggel az ablakon kinézett és a vastag ködben a kerítésig sem látott. Hát még a tél! Álmodozó lelke ő, hányszor képzelte el ezt a falut szüzi fehér takarója alatt, amint erre a nagy fehérségre este az ablakok lámpafénye sárgás-piros foltot dob. Fiatalos idealizmusa elfogadta a könyvek leírását a magyar faluról, úgy képzelte el a falusi estéket kedvesnek, vidámnak mesésző, tréfa között. De talán a legszebb álmoképe mégis a falusi vasárnap volt. Fehérre meszelt temploma — úgy hitte — majd alig tudja befogadni az ünneplőket; áhitatos imaszó és szárnyaló ének váltják fel egymást, ő pedig magyarázza nekik a Szentírás csodálatos példabeszédeit.

És e helyett a könyörtelen valóság megmutatta itt neki a hideg kemencéket, sötét ablakokat, kékrefagyott kis rongyosokat, akik az iskolába futva jöttek egy kis melegért, kedvetlen, gondterhes arcokat és ami a legjobban fáj, az üresen kongó templomot. Először a tapasztalatlanság lázongásával torpant meg e problémák előtt, de mivel segíteni nem tudott a legeggetőbb bajokon sem, elcsüggedt és azóta fásultán nézte a múlt napokat.

Csak legalább ne lenné ilyen nagyon egyedül! — töprengett. — Csak legalább eljött volna vele az édesanyja, aki minden szomorúságra tudott vigasztalót, akinek szelíd szava megállította a pergő könnyeket is. Anyám! — sóhajtott halkán és nem szégyelte, hogy mint valami gyámoltalan kis gyerek szeretné megfogni az édesanyja kezét.

Gondolataiból az iskolai csengő rekedt bérregése riasztotta fel. Kötelességszerűen indult befelé, de a tanterem ajtajában meghökkenve állt meg. A tanítónő jött feléje. Kétfelé fésült őszülő haja, szürkés-kék szemei éppen olyanok voltak, mint az édesanyjáé, csakhogy ezek a szemek fátyolosan, végtelen csüggedten néztek rá.

— Mi baj van? — kérdezte a papi szívet jellemző jóságos érdeklődéssel.

A tanítónő ajka megremegett, nem tudott mindjárt válaszolni. Előbb erőt kellett vennie magán, hogy hősiesen, könnyek nélkül megállja a választ:

— Nyugdíjaztak — felelte halkán, bizonytalanul és sietősen ment át a másik osztályba.

A fiatal pap szánakozva nézett utána. Érezte, hogy neki most kötelessége lenne megvigasztalni ezt a szomorú asszonyt, mégis engedett a benne felgyülemlett dacos keserűségnek és fanyarul utána szólt:

— Szegény, csacsi asszony! Bárcsak már én is ott tartanék!

Ahelyett, hogy örülne a jól megérdemelt nyugdíjnak — füzte tovább magában a «vigasztalást» — amit majd most bizonyára kellemesebb körülmények között zavartalanul élvezhet, hát pityereg. Ezt a sáros, rideg falut

a maga részvétlen, nehézkes lakóival csak nem esik nehezeire itthagyni? No de majd beszélék vele erről tanítás végeztével.

Meg is várta délben, hogy majd útközben megnyugtassa. Együtt léptek ki a kapun, de együtt és egyszerre állva is maradtak. A köd reggel óta eltakarodott a völgyről, szikrázó napfény ontotta melegét. A levegő kristálytisztá volt, messze a határig el lehetett látni. A földekről varázsszóra eltűnt a gyér hótakaró, barna testükön őszi vetések sápadt zöldjét ingatta a tavaszi szellő és a nedves föld kellemes fanyar szagát hozta el hozzájuk. Az iskolából kitóduló vértelen arcocskák mint napraforgók fordultak az aranyló sugarak felé, lármás verébhad csipogásával zajongtak, rongyos ködmönkéjüket még fel is gombolták. És a ragyogó napfény mindent aranyba öltöztetett, a templom keresztjétől, le egészen a bokor tövében meglapuló sima kavicsig. Az utcák is benépesedtek, egyik-másik kapuban kint állt a gazda, vizsgáldott a határ felé, meg lehet-e kezdeni a munkát? Egyszóval tavasz lett, a csodálatosan megújuló élet végigömlött a földön. A tanítónő szürkéskek szeme nefelejskékre szépült, száján a borút mosolygás űzte messzire és a hangja is nyugodt, biztos volt, amint mondta:

— Hiszen azért nem kell ettől a falutól megválnom, úgy-e, főtiszteendő úr? Itt élhetek továbbra is, ahol olyan sok boldog éveket töltöttem, ahova a legszebb emlékeim fűződnek. Gyönyörűbb zugot úgy sem találok ennél széles e világon.

És a fiatal pap a sokat tapasztalt öreg lelkipásztor bölcsességével bólogatott hozzá:

— Úgy, úgy... ez már okos beszéd! Így van jól! — helyeselt buzgón. Aztán hirtelen előrehajolt, odamutatott a földek felé:

— Ni-ni, ott már szántanak is. Most ugyan még nehezen mehet, hiszen fagyosak a rögök, de a pihent vasmarkok alatt annál nagyobb táblákban szakad fel a föld az eke alól. A többi meg már úgylis gyerekjáték. Csak a magot kell aztán beleszórni, mert hogy az élet életrekeljen, hogy a vetés kalászbá boruljon és termést hozzon, az már úgylis a Gondviselés áldott kezemunkája.

Ránézett a tanítónőre s mintha csak édesanyjának ígérné, úgy mondta:

— Én is megkezdem most a tavaszi munkát, az Úr magja elvetésre vár. Nehéz lesz felszántani itt a fagyos emberszíveket? Nem baj! Nem! Nem baj! A kezemet már rátettem az ekére, hát élő hitem erőtől duzzadó buzgóságával Isten nevében megyek szántani, vetni.

Lelkes, ragyogó tekintete megkereste az eget, megpihent a tavaszi tiszta égbolton s derűs bizalommal idézte a Szentírásból:

— «Senki, aki kezét az ekére tevén hátránéz, nem alkalmas az Isten országára». (Lukács 9, 62.)

Király Ödönné.

Áprilishavi imaszándékunk:

A Szentév sikere.

APRILIS másodikán nyílik meg a rendkívüli Szentév Krisztus Urunk keresztthalálának 1900 éves jubileuma alkalmából. Szentséges Atyánk azt akarja, hogy ezen évben különös figyelemmel és átérzéssel üljük meg a megváltással kapcsolatos ünnepeket: külön is kiemelve nagypénteket és óhajtvá, hogy a hívők «tisztuljanak meg a bűnbánat szentségében és táplálkozzanak az angyalok kenyerével nemcsak a húsvéti időben az egyház parancsának eleget téve, hanem azonkívül is minél gyakrabban és minél buzgóbban».

Mi más ez, mint annak óhajtsága, hogy az Úr Jézust minél jobban megismerje a világ és minél bensőségebben egyesüljön vele minden hívőlélek: *Krisztus élete bennünk, Krisztus elveinek diadala életünkben, valóságosan, a legméltóságosabb Oltáriszentség révén.* — Az Oltáregyesület tagjainak kell előljárniok a Szentév megünneplésében. Nékik kell elsősorban megérteniök, hogy milyen áldozatot hozott értünk Krisztus és «milyen lángoló hévvel szabadított meg bennünket bűneink rabságából». Ne csak magunk újuljunk meg buzgóságban, ne csak saját lelkünkre gondoljunk, hanem iparkodjunk nagyon az Úr Szívével érezni és szentségimádásunkba, engesztelő szentáldozásunkba vigyük bele mindig a Krisztus kegyelme győzelmének óhajtsát és alázatos könyörgésünkkel egyengessük útját. Ezt a Szentévet az Úristen segítségébe vetett reménység szivárványa előzte meg a lelkekben. Válgjon valóra reménységünk, jöjjön — Isten kegyelmével — az újkor békésebb, boldogabb, nyugodalmasabb világa. Imádkozunk ezért, Testvéreim!

Az oltáregyesületi tagok áprilisban a következő teljes búcsúkat nyerik: 4-én, mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szent ostyák csodálatos sebel megjelenésének évfordulóján; 5-én Szent Júlia napján; 6-án első csütörtökön; 7-én első pénteken; 9-én a Budapesten a központi ájtatosságon résztvevőknek; 13-án nagycsütörtökön; 16-án húsvét vasárnapján; saját imaórák napján; a hónapban egy tetszésünk szerint választott napon.

A Szentév miatt ezen búcsúk mind csak a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára nyerhetők meg.

Budapesten a központi — Örökimádás — templomban ápr. 1-én este 9 órától ápr. 2-án reggel 6 óráig tartó vigiliával nyitjuk meg a Szentévet. Programja az Örökimádás e havi számában.

Az Oltáregyesület tagjai részére az Örökimádásban ápr. 2—ápr. 9-ig lesznek minden este 1/2 órákor lelkigyakorlatos elmélkedések; *dr. Mátrai Gyula ügyv. ig. a szónok:*

Szentévmegnyitás az Örökimádás-templomban. A rendkívüli Szentévmegnyitása alkalmával a Szentséges Megváltónak szentelt Örökimádás-templomban (IX., Üllői-út 77.) az érseki helytartóság engedélyével április 1-én este 9 órától április 2-án reggel 6 óráig őskeresztény vigiliát (virasztást) tartunk, a következő programmal:

Április 1-én este 8 órakor első harangszó és templomnyitás.

1/2 9 órakor második harangszó 9 órakor. beharangozás. Utána. Krisztus Urunk szenvedése történetének felolvasása és csendes elmélkedés a hallottak fölött.

3/4 10 órakor az oltáregyesületi központi és női lelkigyakorlatos háznak nagy feszületét ünnepélyesen behozzuk a templomba. A kar az «O Crux Ave»-t énekl, a rácsnál dr. Mátrai Gyula lelkész — kezében a kereszttel — beszédet mond és utána elhelyezi a szószéken, hogy a Szentévmegnyítésben a szent kereszt prédikáljon

folyton a híveknek. A kereszt elhelyezésekor «Ó szent kereszt áldott fája» népe nek.

1/4 11 órakor keresztúti ájtatosság a felállított szent kereszt előtt. Stációk közben «Jézus szenvedéséről?» keresztúti ének.

11 órakor «A keresztfához megyek» ének, utána fájdalmas szentolvasó, római módon.

11 óra 25 perckor a lelkész szentbeszédet mond a rendkívüli szentévmegnyítéséről.

11 óra 45 perckor a szentévmegnyítés papai bullájának felolvasása, amely után csendben megvárjuk az éjjeli óraütést és mindegyikünk saját szíve érzelmeivel köszönti a szentévmegnyítést, melyet a kar az óraütés elhangzása után a «Christus vincit, Christus regnat et imperat» (Krisztus győz, Krisztus uralkodik és kormányoz) énekkel vezet be.

Az ének után szentségkítétel az «Üdvözleány Oltáriszentség» ének kíséretében. Csendes imádás 1/4 1-ig, az-

után szentmise, amely alatt a hívek megáldoznak. (Gyónni este 8 órától 10-ig lehet, de ha nem lennének készen, azután is. Ajánlatos már a délután folyamán 4— $\frac{1}{2}$ 7-ig meggyónni.) Azután minden órában, tehát 1—2—3—4—5 órákor szentmisek olyan áldozópapok által, kik az szentmisének napfelkelte előtti már «éjfél utáni» bemutatására privilegiummal bírnak. Így az Örökimádás-templomban ápr. 2-nak mind a tizenkét órájában megújul a legszentebb áldozat, amelynek 1900 éves jubileumát a rendkívüli Szentévből ünnepejük (mert 6—7—8—9—10—11—12 órákor már a vasárnapi program szerint lesznek szentmisek). Az egész éjfél utáni időben reggelig és folytatólagosan a vasárnapi program szerint szentségimádás.

A templom egész éjjel nyitva lesz. Jegy nélkül lehet bemenni.

Testvérek, jöjjetek imádkozni! Jöjjetek, Istennél, Krisztus szenvedése és végtelen szeretete átmélkedéséből lelki vigaszt, békét és erőt meríteni.

A hívek biztonságára és a rendre derék rendőrök fognak vigyázni.

Üzv. Pesthy Árpádné, Ráday Zsuzsanna grófnő halála. Március 12-én halt meg a választmány és Mária-kongregációnk egyik legbuzgóbb tagja. Konvertita volt, de a legjobb egyike. Erős katolikus meggyőződése, mély vallásossága, az Oltár-egyesülethez és a Mária Reparatrix-zárdához való ragaszkodása voltak

jellegzetes vonásai. Jó édesanya volt, aki a legnagyobb szeretettel gondozta családját és igaz vallásossággal ajándékozta meg őket. Papot is adott az Egyháznak. Hisszük, hogy nemsokára elveszi jutalmát. A márc. 13-i választmányi ülés jegyzőkönyvébe foglalta emlékét, márc. 22-én pedig *dr. Mátrai Gyula* ügyv. ig. gyászmisét mondott az elhunytért az Örökimádásban. R. i. p.!

A budai Szent Imre-város Oltár-egyesülete máj. 1-én a plébánia tanács-termében, I. Szent Imre herceg.-u. 3., misszióskiállítás rendez, melyen a Csendes-óceán egyik szigetére és hazánk néhány szegény templomának felszegélyezésére készített kézimunkák lesznek megtekinthetők. Délután 5 órákor vetített képes előadás. Belépőjegy 50 fill.

Új Oltár-egyesületek alakulását jelentették be Váltardos, Tass, Örtilos, Algyőről. Utóbbi helyen az Oltár-egyesület 259 taggal indult. Szeretettel köszöntjük az új Oltár-egyesületeket és Isten áldását kérjük működésükre.

Közgyűlés tartását jelentette a *Bpest-Krisztinavárosi Oltár-egyesület*, amelynek keretében *Kerner István* dr. pápai kamarás tartott értékes előadást. — Bpest-Józsefvárosban a Központ képviselőjében *dr. Mátrai Gyula* ügyv. ig. és *dr. Jantsits Tiborné* központi terjesztőnek vettek részt a közgyűlésen, ahol dr. Mátrai is-

mertette azokat a feladatokat, amelyek az Akció katolikával kapcsolatban az Oltáregyesületre várnak. — *Szödligeten* az Oltáregyesület az új templom felszerelése költségeinek előteremtésére febr. 5-én szépen sikerült műsoros teadélután rendezett.

*

Eukarisztikus világkongresszus legközelebb 1934-ben *Buenos-Airesben* lesz.

*

Szent József-harangunkat megrendeltük. Nincs ugyan még együtt a harang ára, de a haranggyáros kérte rendelésünket, hogy a Nemzetközi vásáron, mely májusban lesz Bpsten, már kiállíthassa. Szállítani csak szept. 1-én fogja, hogy temp-

lomunk 25 éves jubileumára megszólalhat. *Ujabb adományok nyugtázása a következő számban.*

*

Felvételi füzetek, á 10 fill., újra korlátlan számban kaphatók a Központi irodában, úgyszintén az Eukarisztikus Gyermekszövetség felvételi lapjai is.

*

Imaszándékunk külön levonata már 2500 pldban fogyott el. Ezentúl mindig már az előző hónap negyedik vasárnapjára készen kapható lesz.

*

Az áprilisi választmányi és terjesztői ülések a húsvéti ünnepek miatt elmaradnak.

Kegyelemmel teljes, lelki hatások
átélésében boldog nagy hetet és húsvéti ünnepeket kíván

az *Örökimádás szerkesztője*
és *kiadókirovála.*